

Danielin kirja – numero viisikymmentäkaksi

Profetiallisen arvoituksen paljastaminen: Danielin näky ja valtakuntien nousu

Jeff Pippenger

2024-01-16

Edellisessä kirjoituksessa osoitimme, että Gabriel esitti ”viimeisen vihastuksen” päätöksen vahvistaakseen vuoden 1844 ajankohdan kahden todistajan perusteella. Miller ymmärsi 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa”, joka pantiin täytäntöön Juudan valtakuntaa vastaan, mutta hän ei koskaan päässyt siihen pisteeseen, että olisi nähnyt ”seitsemän ajan” tuomion tarkoituksen ja yhteyden sekä Israelin pohjoiseen että eteläiseen valtakuntaan. On epävarmaa, tunnistiko hän koskaan jakeen yhdeksäntoista ilmauksen ”viimeinen vihastus” erilliseksi käsitteeksi, vaikka hän epäilemättä ymmärsi yleisessä merkityksessä, että ”vihastus” oli ”seitsemän aikaa”. Ensimmäisen ja viimeisen vihastuksen valo avattiin sinetistä Palmonin kautta vuonna 1856, mutta se hylättiin vuonna 1863. Siitä huolimatta Millerin sanoma ”seitsemästä ajasta” oli oikea, joskin rajallinen.

Miller ei olisi tunnistanut, että pakanallisen Rooman pieni sarvi korotti ja ylensi pakanuuden Danielin kahdeksannen luvun jakeessa yksitoista, sillä Millerille ”ottaa pois” merkitsi Danielin kirjassa kaikissa sen kolmessa esiintymässä yksinkertaisesti poistamista. Hänen sanomansa oli silti oikea, vaikkakin rajallinen.

Milleriläiset kyllä tunnistivat, että jakeen yksitoista ”pyhäkkö” oli pakanallinen temppeli Rooman kaupungissa (Pantheon), mutta heprean kieli ei ollut se perusta, jolle heidän sanomansa rakentui. Millerin sanoma keskittyi profeetalliseen aikaan. Se historiallinen tilanne, jossa heidän sanomansa avattiin sineteistään, esti heitä näkemästä Yhdysvaltoja raamatullisen profetian kuudentena valtakuntana, mutta vielä enemmän se esti heitä näkemästä paaviutta raamatullisen profetian viidentenä valtakuntana.

Sen historian pakottamina, jossa he elivät, he sovelsivat profetioita sopusoinnussa odottamansa Kristuksen pian tapahtuvan paluun kanssa, ja he pettyivät, kuitenkin heidän sanomansa oli oikea. Kun Gabriel jakeissa viisitoista–kaksikymmentäseitsemän esittää näiden kahden näyn selityksen, Millerin käsitys esti häntä käsittämästä valtakuntia koskevaa laajempaa ilmoitusta, joka oli kuvattuna pienen sarven suvun vaihtelussa jakeissa yhdeksän–kaksitoista. Milleriläiset näkevät Gabrielin selityksessä Rooman ainoastaan neljäntenä ja viimeisenä maallisena valtakuntana.

Ja tapahtui, että kun minä, minä Daniel, olin nähnyt näyn ja etsin sen merkitystä, niin katso, minun edessäni seiso i kuin miehen hahmo. Ja minä kuulin miehen äänen Uulain rantojen väliltä; se huusi ja sanoi: Gabriel, selitä tälle miehelle näky. Niin hän tuli lähelle siihen, missä minä seiso i; ja hänen tullessaan minä pelästyin ja lankesin kasvoilleni. Mutta hän sanoi minulle: Ymmärrä, ihmislapsi, sillä näky koskee lopun aikaa. Ja hänen puhuessaan minulle minä vaivu i syvään uneen kasvot maata kohti; mutta hän kosketti minua ja nosti minut seisomaan. Ja hän sanoi: Katso, minä ilmoitan sinulle, mitä tapahtuu vihan viimeisenä aikana, sillä määrättyyn aikaan tulee loppu. Oinas, jonka sinä näit ja jolla oli kaksi sarvea, on Meedian

ja Persian kuninkaat. Ja kauris on Javanin kuningas; ja suuri sarvi sen silmien välissä on ensimmäinen kuningas. Ja kun se oli murtunut ja neljä nousi sen sijaan, niin neljä valtakuntaa nousee siitä kansasta, mutta ei hänen voimassaan. Ja heidän valtakuntansa loppuaikana, kun rikkojien mitta on täyttynyt, nousee kuningas, jolla on kovat kasvot ja joka ymmärtää arvoituksia. Ja hänen voimansa on väkevä, mutta ei hänen omasta voimastaan; ja hän saa aikaan ihmeellistä hävitystä ja menestyy ja toimii, ja hän hävittää mahtavat sekä pyhän kansan. Ja viekkauksellaan hän saattaa petoksen menestymään kädessään; ja sydämessään hän korottaa itsensä, ja rauhan aikana hän tuhoaa monia; hän nousee myös ruhtinaiden Ruhtinasta vastaan, mutta hänet muserretaan ilman kättä. Ja näky illoista ja aamuista, josta on puhuttu, on tosi; sulje siis sinä näky, sillä se koskee monia päiviä. Ja minä Daniel näännyin ja olin sairaana joitakin päiviä; sitten minä nousin ja toimitin kuninkaan tehtäviä; ja minä olin hämmästyntynyt näystä, mutta ei ollut ketään, joka olisi sitä ymmärtänyt. Daniel 8:15–27.

Vaikka Daniel sai näyn Ulai-joesta (joka on nyt täyttymisensä vaiheessa), Babylonian historiassa ensimmäinen valtakunta on jätetty näystä pois. Se oli sisällytetty kultaisena päänä sekä leijonana luvuissa kaksi ja seitsemän, mutta Babylonian profeetallista ominaispiirrettä, sen poistamista ja ennalleen palauttamista, korostettiin luvussa kahdeksan. Nebukadnessar oli esikuvallisesti kuvannut paavikunnan kuolettavaa haavaa, kun hänet karkotettiin ihmisten parista ”seitsemäksi ajaksi”, mikä näin esikuvallisesti kuvasi niitä vertauskuvallisia seitsemääkymmentä vuotta, joiden ajan Tyyron portto on unohdettuna. Danielin kahdeksannessa luvussa Babylon on unohdettu Raamatun profetian valtakuntien joukosta, ja näky alkaa meedialaisista ja persialaisista (pässä), joita seurasi Kreikka (vuohi).

Aleksanteri Suuren valtakunta hajosi neljäksi valtakunnaksi, joiden voima oli vähäisempi kuin Aleksanterin, niin kuin tämä oli myös esitetty seitsemännessä luvussa pantterin kautta, jolla oli neljä siipeä ja neljä päätä. Luku neljä merkitsee maailmanlaajuista, kuten pohjoinen, itä, etelä ja länsi sitä edustavat. Kahdeksannen luvun jakeessa kahdeksan nousi neljä huomattavaa sarvea taivaan neljää tuulta kohti. Seitsemännessä luvussa Kreikan neljä siipeä vastaavat kahdeksannen luvun neljää tuulta, ja Kreikan neljä päätä vastaavat neljää huomattavaa sarvea. Neljä päätä ja neljä huomattavaa sarvea edustavat niitä neljää valtakuntaa, joiksi Aleksanterin alkuperäinen valtakunta hajosi, ja neljä siipeä ja neljä tuulta edustavat neljää jakautumisen aluetta. Tämän seikan erottelu on tärkeä nähdä, sillä se edustaa yhtä niistä perusteluista, joita milleriiteillä oli protestanttien perinteistä käsitystä vastaan Roomasta neljäntenä valtakuntana.

Habakkukin tauluissa, joita vuoden 1843 ja 1850 pioneerikaaviot edustavat, on vain yksi esitys, joka ei havainnollista profeetallista sovellutusta, ja se koskee eroa neljän pään ja huomattavien sarvien sekä neljän siiven ja tuulten välillä. Pyrkiessään hämärtämään totuuden Roomasta Raamatun profetian neljäntenä valtakuntana Saatana esitti väitteen neljän pään ja huomattavien sarvien sekä neljän siiven ja tuulten oikeasta tai väärästä merkityksestä. Saatana teki näin, sillä Danielin kirja osoittaa selvästi, että Danielin kirjassa on yksi erillinen symboli, joka vahvasti näyn. Osa todistusaineistosta, joka vahvistaa tuon symbolin, on neljässä päässä ja huomattavissa sarvissa sekä neljässä siivessä ja tuulessa. Protestantit puolustivat tämän väitteen saatanaallista näkemystä, ja väite oli niin merkittävä Millerin liikkeen historiassa, että he viittasivat siihen kaaviossa. Valta, joka vahvistaa Danielin kirjan ”chazon”-näyn, tunnustetaan nimellä ”sinun kansasi ryöstäjät”, ja

protestantit tunnistivat tuon vallan yhdeksi pitkän syyrialaiden kuninkaiden sarjan hallitsijoista nimeltä Antiokhos Epifanes, kun taas Miller tunnisti sen Roomaksi.

Ja niinä aikoina monet nousevat etelän kuningasta vastaan; myös sinun kansasi väkivaltaiset miehet korottavat itsensä toteuttaakseen näyn, mutta he lankeavat. Daniel 11:14.

Antiokhos oli yksi niistä kuninkaista, kuningasten sukulinjassa, joka polveutui yhdestä niistä neljästä valtakunnasta, joihin Aleksanterin valtakunta oli hajonnut. Danielin kahdeksannen luvun yhdeksännen jakeen pieni sarvi oli seurannut Aleksanterin valtakuntaa, ja yhdeksäs jae sanoo, että yhdestä niistä tuli esiin pieni sarvi.

Ja yhdestä niistä nousi esiin pieni sarvi, joka kasvoi ylen suureksi etelää kohti ja itää kohti ja ihanaa maata kohti. Daniel 8:9.

Väittely siitä, vahvistaako näyn Rooma vai vahvistaako näyn heikko ja verrattain merkityksetön Syyrian kuningas, sisältää myös kysymyksen siitä, nousiko pienen sarven valta yhdestä neljästä sarvesta vai yhdestä neljästä tuulesta. Se ei ole kovinkaan suuri kiistakysymys, sillä historia ja profetia osoittavat selvästi, ettei Rooma ollut Kreikan valtakunnan jälkeläinen, vaan että Rooma oli uusi valta. Jos Rooma oli neljäs valtakunta, silloin jakeen yhdeksän ”yhdestä niistä” täytyy tarkoittaa yhtä neljästä tuulesta tai siivestä. Jos kyseessä oli Antiokhos Epifanes, se nousi Syyrian sarvesta.

Milleriläiset tunnistivat, että valta, jota kuvataan sanoilla ”sinun kansasi ryövärit”, nousisi Kristusta vastaan.

Ja petoksensa avulla hän saattaa kavaluuden menestymään kädessään; ja hän ylentää itsensä sydämessään, ja rauhan aikana hän tuhoaa monia; hän nousee myös ruhtinasten Ruhtinasta vastaan; mutta hänet murskataan ilman kättä. Daniel 8:25.

”Ruhtinaiden Ruhtinas” on Kristus, ja Antiokhos Epifanes eli kauan ennen Kristuksen syntymää, joten milleriitit toivat tämän seikan esiin vuoden 1843 kaaviossa. Kaavioon he sisällyttivät vuosiluvun 164, jolla todellisuudessa ei ole mitään raamatullista viittausta, vaan joka oli yksinkertaisesti merkintä, joka osoittaa Millerin ja protestanttisten teologien välisen neljästä valtakuntaa koskevan väittelyn merkityksen. Vuosiluvun ”164” viereen he kirjoittivat kaavioon: ”Antiokhos Epifaneen kuolema, joka ei tietenkään noussut Ruhtinaiden Ruhtinasta vastaan, koska hän oli ollut kuolleena 164 vuotta ennen kuin ruhtinaiden Ruhtinas syntyi.”

Nykyään adventismi opettaa, että ”sinun kansasi väkivaltaiset” on Antiochos Epifanes, samoin kuin luopioprotestantismi, huolimatta siitä, että Inspiraatio on kirjannut, että ”vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama eikä sitä tule muuttaa.” Milleriläiset tiesivät, että julmakasvoinen kuningas oli Rooma, joten he eivät horjuneet saatanallisen opetuksen tähden, joka murentaa kyvyn vahvistaa ”chazon”-näky. Raamattu ilmaisee selvästi, että missä ei ole näkyä, kansa menehtyy.

Missä näkyä ei ole, siellä kansa käy hillittömäksi; mutta autuas se, joka lain pitää. Sananlaskut 29:18.

Näky, jonka Salomo jakeessa yksilöi, on ”chazon”-näky, joka Danielin kahdeksannen luvun jakeessa kolmesta on se näky, joka osoittaa pakanuuden ja paavillisuuden polkevan pyhäkköä ja joukkoa jalkoihinsa. Milleriiteille nämä kaksi hävittävää valtaa edustivat Raamatun profetian neljättä valtakuntaa, ja tunnustamatta Rooman neljättä valtakuntaa (sinun kansasi ryöstäjät) he eivät olisi voineet vahvistaa näkyä. Danielin yhdestoista luvun jakeessa neljätolsta ”sinun kansasi ryöstäjien” oli määrä nousta etelän kuningasta vastaan, korottaa itsensä, vahvistaa näky ja kukistua. Rooma täytti jokaisen näistä tunnusmerkeistä.

Seitsemännessä luvussa neljäs valtakunta yksilöidään nimenomaisesti sellaiseksi, joka oli ”erilainen” kuin sitä edeltäneet valtakunnat.

Tämän jälkeen minä näin yöllisissä näyissä, ja katso: neljäs peto, peljättävä ja kauhistava ja ylen väkevä; sillä oli suuret rautahampaat. Se söi ja murskasi, ja tallasi jalkojensa alle tähteet; ja se oli erilainen kuin kaikki ne pedot, jotka olivat olleet ennen sitä; ja sillä oli kymmenen sarvea.... Sitten minä tahdoin saada varman tiedon neljännessä pedosta, joka oli erilainen kuin kaikki muut, ylen peljättävä, jonka hampaat olivat rautaa ja kynnet vaskia; joka söi, murskasi ja tallasi jalkojensa alle tähteet; samoin niistä kymmenestä sarvesta, jotka olivat sen päässä, ja siitä toisesta, joka nousi esiin ja jonka tieltä kolme kaatui; juuri siitä sarvesta, jolla oli silmät ja suu, joka puhui suuria sanoja, ja jonka näkö oli julkeampi kuin sen toverien. Daniel 7:7, 19, 20.

Danielin seitsemannen luvun neljäs valtakunta yksilöitiin kahdesti sellaiseksi, joka oli ”erilainen” kuin sitä edeltäneet valtakunnat. Jos yhdeksannen jakeen ”pieni sarvi” olisi ollut pelkästään Syyrian sarven (Antiokhos Epifaneen) jatke, se ei olisi ollut erilainen. Seitsemannen luvun Roomaa edeltävät pedot olivat leijona, karhu ja pantteri, kaikki luonnossa todella esiintyviä eläimiä, mutta kun oli kyse neljännessä pedosta, jolla oli rautaiset hampaat ja vaskiset kynnet, Daniel ei tuntenut mitään luonnon petoa, joka olisi kuvannut sitä kauhistavaa petoa, joka nieli. Se oli erilainen. Yhdeksannen jakeen ”pieni sarvi” nousi esiin yhdeltä niistä alueista, joita neljä tuulta ja siivet edustivat, eikä yhdestäkään sarvista tai huomattavista sarvista.

Danielin kahdeksannessa luvussa sanotaan, että ”heidän valtakuntansa loppuaikana, kun rikkojat ovat täyttäneet mittansa, nousee kuningas, jolla on kovat kasvot ja joka ymmärtää arvoitukset.” ”Heidän valtakuntansa loppuaikana” (Kreikan, joka oli hajonnut neljäksi valtakunnaksi), aikana ”kun rikkojat ovat täyttäneet mittansa”, oli nouseva uusi kuningas.

”Jokaiselle kansakunnalle, joka on astunut toiminnan näyttämölle, on sallittu sen paikan ottaminen maan päällä, jotta kävisi ilmi, täyttäisikö se Valvojan ja Pyhän tarkoitukset. Profetia on seurannut maailman suurten valtakuntien — Babylonin, Meedo-Persian, Kreikan ja Rooman — nousua ja kehitystä. Kunkin näistä kohdalla, samoin kuin vähäisempien kansojen kohdalla, historia on toistanut itseään. Jokaisella on ollut koetuksensa aika; jokainen on epäonnistunut, sen loisto on himmennyt, sen valta on kadonnut.” Prophets and Kings, 535.

Kreikan valtakunnan lopulla (”viimeisenä aikana”), kun heidän koetusaikinsa malja oli tullut täyteen (”kun rikkojat ovat tulleet täyteen mittaansa”), nousi esiin ”julkeakasvoinen kuningas”. Tuo kuningas ymmärtäisi ”arvoituksia”, sillä hän puhuisi täysin erilaista kieltä kuin juutalaisten heprea tai edellisen valtakunnan kreikka, sillä hän puhuisi latinaa. Mooses oli tunnistanut tuon

valtakunnan kansaksi, joka toisi vuosien 66–70 jKr. piirityksen, jossa muun muassa nälänhätä oli niin kauhea, että juutalaiset söivät omia lapsiaan selviytyäkseen.

Koska et palvellut Herraa, sinun Jumalaasi, iloiten ja sydämen riemulla kaiken runsauden tähden, sentähden sinun on palveltava vihollisiasi, jotka Herra lähettää sinua vastaan, nälässä ja janossa ja alastomuudessa ja kaiken puutteessa; ja hän panee rautaisen ikeen sinun niskaasi, kunnes on sinut tuhonnut. Herra on nostattava sinua vastaan kaukaa, maan äärestä, kansan, joka syöksyy niin kuin kotka lentää, kansan, jonka kieltä et ymmärrä; kansan, jolla on julmat kasvot, joka ei armahda vanhusta eikä osoita suosiota nuorelle. Se on syövä karjasi hedelmän ja maasi hedelmän, kunnes tuhoudut; eikä se jätä sinulle viljaa, viiniä eikä öljyä, ei nautakarjasi vasikoita eikä lammaslauemojesi karitsoja, kunnes on sinut tuhonnut. Se on saartava sinut kaikissa porteissasi, kunnes korkeat ja lujat muurisi sortuvat, joihin sinä luotit, koko maassasi; ja se on saartava sinut kaikissa porteissasi kautta koko maasi, jonka Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut. Ja sinä olet syövä oman kohtusi hedelmän, poikiesi ja tyttäriesi lihan, jotka Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut, piirityksen ja ahdingon aikana, jolla vihollisesi sinua ahdistavat. 5. Mooseksen kirja 28:47–53.

Danielin toisessa luvussa neljäs valtakunta kuvattiin ”raudaksi”, ja Mooses yksilöi ”kansan”, joka panisi juutalaisten päälle ”rautaisen ikeen”. Tämä ”kansa” ”hävittäisi” juutalaiset, ja se olisi nopea kuin kotka; kotka on Rooman vertauskuva. Se olisi ”kansa”, ”jonka kieltä sinä et ymmärrä”, sillä sen kieli olisi juutalaisille ”hämäriä sanoja”. Se olisi ”julman katsannon kansa”, niin kuin Danielin kahdeksannessa luvussa kuvataan ”julman katsannon kuningas”. Ja Jerusalemin ”piirityksessä” juutalaiset söivät ”poikansa ja tyttärensä”.

Miller tunnisti pakanallisen Rooman Mooseksen ennustamaksi vallaksi sekä Danielin toisen luvun neljänneksi ”rautaiseksi” valtakunnaksi ja siksi ”kansaksi”, joka puhui latinaa, ei hepreaa eikä kreikkaa. Miller ei tehnyt mitään eroa Raamatun profetian neljännen ja viidennen valtakunnan välillä, sillä hänelle ne molemmat olivat yksinkertaisesti Rooma. Niinpä sen jälkeen kun pakanallinen Rooma nousi esiin jakeessa kaksikymmentäkolme, hän ei nähnyt jakeessa kaksikymmentäneljä kuvattua eroa. Näyssä pieni sarvi oli jakeissa yhdeksän–kaksitoista vaihdellut maskuliinista feminiiniin ja feminiinistä maskuliiniin, ja vaikka jae kaksikymmentäkolme yksilöi pakanallisen Rooman profetalliset tuntomerkit, Gabrielin selitys jakeessa kaksikymmentäneljä siirtyy feminiiniseen Roomaan. Jakeen kaksikymmentäneljä vallan oli määrä omata ”mahtava voima”, ”mutta ei omasta voimastaan; ja hän on hävittävä ihmeellisesti, ja menestyvä, ja toimittava, ja hävittävä väkevät ja pyhän kansan.”

Paavilliselle Roomalle oli määrä antaa pakanallisen Rooman sotilaallinen valta, ja se tuhoaisi Jumalan kansaa tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan, vuodesta 538 vuoteen 1798. Se tuhoaisi ”ihmeellisesti”, sillä se on peto, jonka perässä koko maailma ”ihmetellen seuraa”, ja se oli se valta, joka ”toimisi ja menestyisi”, kunnes ensimmäinen närkästys, jonka oli ”määrätty” päättyvän vuonna 1798, täyttyisi.

Sitten jakeessa kaksikymmentäviisi Gabriel seuraa sitä vaihtelua, joka oli vakiintunut niissä jakeissa, joita hän selitti Danielille, ja kohdistaa jälleen puheensa pakanalliseen Roomaan, joka toisenlaisen ”menettelytavan” avulla kokosi valtakuntansa, kuten kaikki historioitsijat todistavat.

Pakanallisen Rooman ”kavaluus” oli siinä, että se sai kansakunnat liittymään kasvavaan valtakuntaansa, ja se käytti rauhan ja vaurauden lupausta valtakunnan rakentamiseen, toisin kuin edelliset valtakunnat, jotka oli taottu yksinomaan sotilaallisen voiman avulla. Pakanallisen Rooman oli myös määrä ”nousta ruhtinasten Ruhtinasta vastaan”, niin kuin se teki, kun se pani Kristuksen Golgatan ristille.

Sitten Gabriel käsittelee niitä kahta näkyä, joita hän oli Danielille selittämässä, toteamalla, että ilmestystä koskeva ”mareh”-näky (kaksituhatta kolmesataa päivää) oli tosi ja että ”chazon”-näky pyhäkön ja sotajoukon talleamisesta pakanallisen Rooman ja paavillisen Rooman toimesta oli ”suljettava (sinetöitävä)”, ”moniksi päiviksi” (lopun aikaan asti vuonna 1798).

Sitten Daniel oli jonkin aikaa sairaana ja palasi sitten työhön, mutta hän ei vielääkään ymmärtänyt ”mareh”-näkyä, sitä näkyä, jonka Gabriel oli käsketty saattaa hänen ymmärrettäväkseen. Tästä syystä Gabriel palaisi takaisin yhdeksännessä luvussa saattaakseen päätökseen työnsä Danielin saattamiseksi ymmärtämään ”mareh”-näkyä.

Danielin kirjan yhdeksännessä luvussa Daniel oli tutkinut profeetallista sanaa ja tuli ymmärtämään Mooseksen ja Jeremian kirjoitusten kautta. Jeremia oli ilmoittanut, että pakkosiirtolaisuus, jossa hän oli, kestäisi seitsemänkymmentä vuotta.

Ja koko tämä maa on tuleva autioksi ja kauhistukseksi; ja nämä kansat palvelevat Babylonian kuningasta seitsemänkymmentä vuotta. Ja on tapahtuva, kun seitsemänkymmentä vuotta ovat täyttyneet, että minä rankaisen Babylonian kuningasta ja sitä kansaa, sanoo Herra, heidän pahuutensa tähden, sekä kaldealaisten maata, ja teen siitä iankaikkiset autiot paikat. Jeremia 25:11, 12.

Mooseksen mukaan vankeus vihollisen maassa vastaisi aikaa, jona maa saisi nauttia sapateistaan.

Ja minä teen maan autioksi, niin että vihollisenne, jotka siinä asuvat, hämmästyvät sitä. Ja minä hajotan teidät pakanakansojen sekaan ja paljastan miekan teidän peräänne; ja teidän maanne on oleva autio, ja teidän kaupunkinne raunioina. Silloin maa saa nauttia sapateistaan koko sen ajan, jonka se makaa autiona teidän ollessanne vihollisenne maassa; silloin maa lepää ja saa nauttia sapateistaan. Koko sen ajan, jonka se makaa autiona, se lepää, koska se ei levännyt teidän sapatteinanne, kun te asuitte siinä. 3. Mooseksen kirja 26:32–35.

Daniel oli Jumalan profeetallisesta Sanasta, kahden todistajan perusteella, ymmärtänyt, että Hänen kansansa oli hajotettu vihollisen maahan, jonka ajan maa nauttisi sapateistaan. Hän ymmärsi sen, minkä Aikakirjojen kirjoittaja ymmärsi Jeremian seitsemästäkymmenestä vuodesta.

Ja ne, jotka olivat miekalta säästyneet, hän vei vankeuteen Babyloniin; ja he olivat hänen ja hänen poikiensa palvelijoita Persian valtakunnan hallituskauten asti, jotta Herran sana Jeremian suun kautta kävisi toteen, siihen asti kunnes maa oli saanut nauttia sapateistaan; niin kauan kuin se makasi autiona, se vietti sapattia, kunnes seitsemänkymmentä vuotta oli täyttynyt. Mutta Persian kuninkaan Kooreksen ensimmäisenä hallitusvuotena, jotta Herran sana, joka oli puhuttu Jeremian suun kautta, täyttyisi, Herra herätti Persian kuninkaan Kooreksen hengen, niin että hän kuulutti koko valtakunnassaan ja myös kirjallisesti sanoi:

Näin sanoo Koores, Persian kuningas: Herra, taivaan Jumala, on antanut minulle kaikki maan valtakunnat, ja hän on käskennyt minun rakentaa hänelle huoneen Jerusalemiin, joka on Juudassa. Kuka teistä kuuluu hänen kansaansa? Herra, hänen Jumalansa, olkoon hänen kanssansa, ja hän menköön sinne. 2. Aikakirja 36:20–23.

Daniel ymmärsi, että Jeremian mainitsemat seitsemänkymmentä vuotta hajallaan vihollisen maassa, samalla kun maa nautti sapateistaan, perustuivat 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessäkuudennessa luvussa olevaan “seitsemän kertaa” -kiroukseen, ja tämän ymmärryksen mukaisessa kuuliaisuudessa hän täytti siellä annetun säädetyn parannuskeinon niitä varten, jotka viimein havahtuvat hajotettuun tilaansa.

Ja niihin teistä, jotka jäävät eloon, minä lähetän heidän sydämeensä raukeuden heidän vihollistensa maissa; ja kahisevan lehden ääni ajaa heitä takaa, ja he pakenevat niin kuin miekkaa paeten, ja he kaatuvat, vaikka kukaan ei heitä takaa-ajaisi. Ja he kaatuvat toinen toisensa päälle niin kuin miekkaa väistäen, vaikka kukaan ei heitä takaa-ajaisi; eikä teillä ole voimaa kestää vihollistenne edessä. Ja te hukutte pakanakansojen sekaan, ja vihollistenne maa nielee teidät. Ja ne teistä, jotka jäävät jäljelle, riutuvat pois pahuutensa tähden vihollistensa maissa; myös isiensä pahuuksien tähden he riutuvat pois heidän kanssaan. Mutta jos he tunnustavat pahuutensa ja isiensä pahuuden sekä rikkomuksensa, jolla he ovat rikkoneet minua vastaan, ja senkin, että he ovat vaeltaneet minua vastaan, ja että minäkin olen vaeltanut heitä vastaan ja vienyt heidät heidän vihollistensa maahan, ja jos silloin heidän ympärileikkaamaton sydämensä nöyrytyy ja he silloin alistuvat pahat tekonsa rangaistukseen, silloin minä muistan liittoni Jaakobin kanssa, ja myös liittoni Iisakin kanssa, ja myös liittoni Aabrahamin kanssa minä muistan; ja minä muistan maan. Mutta maa jää heiltä autioksi ja saa nauttia sapateistaan, kun se makaa autiona ilman heitä; ja heidän on alistuttava pahat tekonsa rangaistukseen, koska, juuri koska he halveksivat minun oikeuksiani ja heidän sielunsa inhosi minun käskyjäni. Mutta kaiken tämänkään jälkeen, kun he ovat vihollistensa maassa, minä en hylkää heitä enkä inhoa heitä niin, että hävittäisin heidät perin pohjin ja rikkoisin liittoni heidän kanssaan; sillä minä olen Herra, heidän Jumalansa. Vaan minä muistan heidän tähtensä liiton heidän esi-isiensä kanssa, jotka minä vein pois Egyptin maasta pakanakansojen silmien edessä ollakseni heidän Jumalansa: minä olen Herra. Nämä ovat ne säädökset ja oikeudet ja lait, jotka Herra asetti itsensä ja israelilaisten välille Siinain vuorella Mooseksen kautta. 3. Mooseksen kirja 26:36–46.

Danielin rukous yhdeksännessä luvussa käsittelee neuvonannon jokaista osatekijää niitä varten, jotka huomaavat olevansa hajallaan vihollisen maassa. Tuo rukous on sovitettava yhteen hänen toisen luvun rukouksensa kanssa, sillä yhdessä ne edustavat niiden rukousta, joista puhutaan Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa ja jotka olivat kuolleina sen suuren Sodoman ja Egyptin kaupungin kaduilla ja jotka havaitsivat, että hekin olivat joutuneet hajotetuiksi. Danielin päättäessä rukouksensa Gabriel palaa saattamaan päätökseen ”march”-näyn selittämisen työn, aivan niin kuin Pyhä Henki aikoo toteuttaa Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun kahden todistajan hyväksi.

Ja minun vielä puhuessani ja rukoillessani ja tunnustaessani syntiäni ja kansani Israelin syntiä sekä tuodessani anomukseni Herran, minun Jumalani, eteen minun Jumalani pyhän vuoren tähden, niin, minun vielä puhuessani rukouksessa, se mies Gabriel, jonka olin nähnyt näyssä

alussa, tuli lentäen kiiruusti ja kosketti minua ehtoouhrin aikaan. Ja hän opetti minua, puhui minulle ja sanoi: Daniel, minä olen nyt lähtenyt antamaan sinulle taitoa ja ymmärrystä. Daniel 9:20–22.

Jatkamme tätä tutkistelua seuraavassa artikkelissa.

Vähän ennen Babylonin kukistumista, kun Daniel mietiskeli näitä profetioita ja etsi Jumalalta ymmärrystä ajoista, hänelle annettiin sarja näkyjä valtakuntien noususta ja kukistumisesta. Ensimmäisen näyn yhteydessä, niin kuin se on merkitty Danielin kirjan seitsemänteen lukuun, annettiin myös selitys; kuitenkin kaikkea ei tehty profeetalle selväksi. ”Minun ajatukseni suuresti peljättivät minua”, hän kirjoitti tuolloisesta kokemuksestaan, ”ja minun muotoni muuttui minussa; mutta minä kätkin asian sydämeeni.” Daniel 7:28.

”Toisen näyn kautta tulevaisuuden tapahtumiin heitettiin lisää valoa; ja tämän näyn lopussa Daniel kuuli ”yhden pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky?” Daniel 8:13. Annettu vastaus, ”Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa” (jae 14), täytti hänet hämmennyksellä. Hartaasti hän etsi näyn merkitystä. Hän ei voinut ymmärtää sitä suhdetta, joka Jeremian kautta ennustetulla seitsemänkymmenen vuoden vankeudella oli niihin kahteentuhanteen kolmeensataan vuoteen, joiden taivaallinen vierailija näyssä ilmoitti kuluvan ennen Jumalan pyhäkön puhdistamista. Enkeli Gabriel antoi hänelle osittaisen selityksen; mutta kun profeetta kuuli sanat: ”Näky ... tarkoittaa kaukaista aikaa”, hän pyörtyi. ”Minä, Daniel, olin voimaton”, hän kirjoittaa kokemuksestaan, ”ja sairastin muutamia päiviä; sitten minä nousin ja toimitin kuninkaan tehtäviä; ja minä olin hämmästynyt näystä, eikä kukaan sitä ymmärtänyt.” Jae 26, 27.”

Edelleen Israelin tähden kuormitettuna Daniel tutki uudelleen Jeremian profetioita. Ne olivat hyvin selviä—niin selviä, että hän ymmärsi kirjoihin tallennettujen todistusten perusteella ”vuosien luvun, joista Herran sana oli tullut profeetta Jeremialle, että Hän täyttäisi seitsemänkymmentä vuotta Jerusalemin hävityksissä”. Daniel 9:2.

”Profeetallisen sanan varmaan perustalle rakentuvassa uskossa Daniel anoi Herralta näiden lupauksen pikaista täyttymistä. Hän pyysi, että Jumalan kunnia säilytettäisiin. Rukouksessaan hän samastui täydellisesti niihin, jotka olivat jääneet vaille jumalallisen tarkoituksen täyttämistä, tunnustaen heidän syntinsä ominaan.” Prophets and Kings, 553, 554.